

SÍ a la CAÇA

Vasily Perov - Hunting

La **Fundació Artemisan** és una organització privada sense ànim de lucre, l'objectiu és promoure la gestió i conservació d'espècies de fauna i flora a través de la investigació, comunicació i defensa jurídica, prestant especial atenció a l'aprofitament sostenible d'espècies cinegètiques per al benefici dels Ecosistemes i el món rural.

Integren la fundació un ampli nombre d'organitzacions de l'àmbit cinegètic, incloent Federacions de Caçadors, propietaris privats, empreses i particulars. Hi ha un Patronat, benefactors i socis, tots ells compromesos amb la conservació de la Biodiversitat.

Les seves línies de treball són: La **investigació** per promoure la gestió cinegètica sostenible en benefici la fauna silvestre i els espais naturals,

la **comunicació** per difondre el seu missatge al sector cinegètic i a tota la Societat en general, i la **defensa jurídica** per defensar els interessos del sector cinegètic i el món rural utilitzant les evidències científiques.

Artemisan defensa l'activitat cinegètica i altres aprofitaments del medi natural que contribueixen significativament a la conservació dels ecosistemes i al desenvolupament econòmic i social. La ciència aplicada i la seva difusió han de ser la base per al desenvolupament de la gestió cinegètica.

El president de la Fundació Artemisan, **José Luis López-Shummer Treviño** ha escrit un article sobre la importància de la caça que transcrivim a continuació.

La caça a Espanya és legal, legítima i necessària

És legal perquè està prevista en la legislació. És més, es tracta d'una de tantes activitats que compta amb una sobreregulació, amb diferents normes per a cada comunitat autònoma. Unes lleis, les regionals, sovint contradictòries i difícils de compaginar en una activitat que depèn d'animals que estan al camp i que, per tant, poc entenen de límits territorials.

És legítima perquè es tracta d'un ús tradicional del nostre món rural, tan antic com el propi ésser humà. Perquè la caça forma part del nostre patrimoni cultural, de la nostra tradició i de la nostra forma de vida, per molt que ara hi hagi qui tractin d'amagar aquesta realitat.

I és, sobretot, necessària. El 87% del territori espanyol està avui declarat com d'aprofitament cinegètic. No és una casualitat que els parcs nacionals més ben conservats d'Espanya siguin gestionats per caçadors. Ni que la recuperació del línx ibèric sigui especialment fructífera en finques privades de caça. Ni que el control de malalties animals no sigui viable sense el suport dels caçadors. Ni tampoc que la millor gestió del territori sigui la que es realitza de manera coordinada entre els diferents usos, incloent l'agrari, cinegètic, forestal i turístic.

Però tot això sembla que no és suficient. En els últims anys ha crescut a Espanya -igual que en altres països del nostre entorn- un moviment animalista cada dia més radicalitzat que neix d'entorns urbans i que s'aprofita de l'allunyament cada dia més gran que té la societat amb la realitat del món rural. El seu objectiu? Acabar amb tot el que faci olor de la caça i altres moltes activitats tradicionals del món rural espanyol. Ja sabem que la tradició no ha de perpetuar-se en el temps pel mer fet de ser-la, però què ens diuen els estudis?

Fa unes setmanes es va presentar a Madrid l'informe «Avaluació de l'impacte econòmic i social de la caça a Espanya», un complet document elaborat per la consultora Deloitte i la Fundació Artemisan.

Aquest informe i els seus resultats envien un clar missatge de quin és, avui, la realitat de la caça al nostre país, una realitat que no pot ser ignorada pels nostres responsables polítics que massa vegades s'han posat de perfil buscant el suport d'aquests grups que defensa la humanització dels animals, encara que sigui a costa de la destrucció de l'ésser humà.

Els donaré només alguns dels molts dades d'aquest informe.

La caça genera cada any un impacte de 6.475.000 d'euros al PIB i ajuda a mantenir 186.758 llocs de treball, la gran majoria al món rural. Aporta directament 614 milions d'euros a les arques públiques a través de taxes i impostos. El sector inverteix anualment gairebé 300 milions d'euros en la protecció, conservació i millora dels nostres ecosistemes. Com a activitat esportiva és la tercera més practicada a Espanya, només per darrere del futbol i el bàsquet. Un de cada tres vedats espanyols participa activament en programes de conservació d'espècies com el línx ibèric, l'ós bru i l'àguila imperial.

Més enllà d'aquestes dades, l'informe posa en relleu l'impacte decisiu que té la caça per a, entre altres coses, reduir els accidents de trànsit, conservar els ecosistemes, reduir els danys en les collites, controlar poblacions (com la de senglars), les malalties animals, recuperar les espècies protegides, dur a terme inversions mediambientals i generar riquesa i d'ocupació, especialment en un món rural cada dia més amenaçat per l'abandó i la despoblació.

Però tot això sembla que no és suficient per a alguns, que traslladen el seu radicalisme a la impunitat de les xarxes socials en el seu assetjament constant a l'activitat cinegètica. Dones caçadores a les que els desitgen que siguin violades en grup, sense que sembli que a ningú li importi. Caçadors als quals els diuen que tant de bo els seus fills caiguessin en mans de pederastes mentre les organitzacions autodenominades ecologistes miren cap a un altre costat. Animalistes que celebren el suïcidi d'una jove caçadora sense que mai passi res.

Els caçadors no ens rendim. Seguirem tenint cura del nostre món rural, creant ocupació i riquesa als nostres pobles. Seguirem treballant perquè els nostres fills coneguin la realitat del nostre camp. Seguirem trepitjant el terreny per seguir tenint uns ecosistemes envejables. I també continuarem exigint a les administracions que ens tinguin en compte, i que modifiquin el Codi Penal perquè les xarxes socials puguin deixar de ser aquest femer en què flueixen l'odi, els insults i les amenaces.

Mentrestant, els caçadors seguirem dient si. Sí al futur del nostre món rural. Sí a sortir amb els nostres gossos al camp. Sí a la fi de les agressions en xarxes socials. Sí al respecte per la realitat del món rural. Sí a la caça.